

rende Paragraph. Det vilde dog i Sandhed være høist besynderligt, om man, efter i § 95 at have givet en Straffebestemmelse for den, der forgriber sig paa nogen af de lovgivende Forsamlingers Frihed og Sikkerhed, og efter i § 96 at have udtalt, at samme Straf kommer til Anvendelse paa den, der paa lige Maade forbræder sig paa Statsraadet, naar dette ifølge Grundloven fører Regjeringen — kun da er der Tale derom — paa Rigsretten eller Høiesteret, om man da skulde lade det blive ved en Bestemmelse som den, at sætte Straf for at krænke den Erbhødighed, der skyldes Landets lovgivende Forsamlinger, og ikke sætte en tilsvarende Bestemmelse for den, der krænker den Erbhødighed, som skyldes Statsraadet, naar dette ifølge Grundloven fører Regjeringen, Rigsretten eller Høiesteret. Seg kan iøvrigt ikke unblade at gjøre opmærksom paa, at det ikke kan Andet end vække Forundring at see et saadant Forslag fremkomme fra dem, fra hvem det er fremkommet. Jeg skal i saa Henseende kun minde om, at efter min Mening er det i og for sig omtrent den største Krænkelse, man kan tilføie en af de lovgivende Forsamlinger, at ville nægte dens lovlige Bestaaen. Dette er imidlertid af den Slags Ting, der ikke saa sjældent ere fremførte imod en af vore lovgivende Forsamlinger. Men jeg skal derhos erindre om, at det ikke blot er en eller anden Bladartikel, hvori der maaskee kan være benyttet et saadant Udtryk som det, at Folkethinget uværdigt skulde repræsentere Folket, eller noget lignende — jeg minde dog just ikke, at der har været brugt et saadant Udtryk om Folkethinget i dets Heelhed — men at der har været en Tid, da der ogsaa har været brugt Uttringer, som gik ud paa, at en af de lovligt bestaaende lovgivende Forsamlinger var foragtet og forhadt af hele det danske Folk, en Uttring, hvorover der endog offentlig har været ført Klage. Dersom Noget skal kunne siges at være krænkende for den Erbhødighed, der skyldes de lovgivende Forsamlinger, maatte det dog være en saadan Uttring, der iøvrigt, som det vil være de ærede Medlemmer i frisk Erindring, er fremført af en af de ærede Forslagsstillere. —

Endnu skal jeg kun tillade mig nogle Ord med Hensyn til Forslaget under Nr. 65 og

hvad der til Forsvar for dette blev anført af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caspe). Det ærede Medlem sagde, at den Forbrædelsens særegne Natur, der omhandles i Forslaget under Nr. 65, gjør det nødvendigt her ikke at anvende de almindelige criminalistiske Regler. Det forekommer mig imidlertid, at han ikke nærmere begrundede dette; idetmindste maa jeg tilstaae, at jeg ikke hørte Grunde, der kunde overbevise mig om, at det virkelig skulde være umuligt her at anvende de almindelige criminalistiske Regler. Naturligviis indbrømmer jeg som noget Selvsølgeligt, at disse Regler her ikke kunne eller bør bringes til Anvendelse i deres fulde Udstrækning; men derfra og til den Paa-stand, at det skulde være nødvendigt ikke at anvende dem, forekommer der mig at være et stort Spring. Det berøer paa en Feiltagelse, naar det ærede Medlem har opfattet min tidligere Udtalelse saaledes, at jeg skulde have søgt et Argument for at tilføie Tugthuunsarbejde paa Livstid som Alternativ ved Siden af den foreslaaede Livsstraf deri, at det overhovedet er vanskeligt at gribe det Punkt, hvor en forberedende, indledende Handling bliver til et strafbart Attentat. Derved har jeg ikke støttet min Argumentation. Det er ganske rigtigt, at hvis jeg havde brugt dette Argument, kunde med Tve det være gjort gjældende imod mig, som jeg i Almindelighed erindrede imod ikke at opstille Strafsarbejde ved Siden af Livsstraf, nemlig at det var vanskeligt at gribe det Moment, hvor Forberedelserne vare saa vidt fremmede, at der forelaa et virkeligt Forsøg paa at begaae Forbrædelsen. Men jeg har ikke paaberaabt mig noget Saadant. Jeg har derimod gjort opmærksom paa, at Paragraphen, som den foreligger, og ogsaa de ærede Medlemmers Forslag omfattede Handlinger, der have et overordentlig stor Bidde, og at de vilde anvende den samme Straf, nemlig ubetinget Livsstraf, saavel paa det nærmeste Attentat som paa et meget fjernt Attentat. Det forekommer mig, at det vilde have været rigtigt og heldigt, om man ved Siden af Livsstraffen, som man naturligviis har bibeholdt her i Anerkjendelse af, at den omhandlede Forbrædelse ifølge politiske og statsretlige Betragt-